

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 16 * 16. dubna 2006 * Cena 6 Kč

Požehnané
prožití
velikonoční
radosti
přeje čtenářům
redakce

PONTIUS PILATUS PÍŠE DO RÍMA

O velikonočních svátcích čteme pašijové události, jak jsou dosvědčeny v evangeliích. Příběh byl mnohokrát literárně zpracován. Čtenářům přinášíme novodobý "apokryf", který je pohledem Pontského Piláta na tehdejší události v Jeruzalémě. Autor si přeje zůstat v anonymitě.

Cézarovi Tiberiovi v Ríme!
Pozdrav šľachetnému vládcovi!
Udalosti posledných dní v mojej provincii boli takého charakteru, že ma nabádali napísať o nich podrobnejšiu správu v takom časovom poradí, ako sa odohrali. Neprekvapilo by ma, keby udalosti po určitom čase mali vplyv na zmenu osudu nášho národa. Zdá sa, že bohovia prestali byť k nám milostiví. Takmer mám pokiaľ som povedať: „Nech zlorečený je deň, kedy som Valeriovi Flaccusovi zaželal šťastia vo vládnutí.“ Po mojom príchode do Jeruzalema zobral som si Pretorium a nechal som pripraviť bohaté pohostenie, na ktoré som pozval popredných ľudí a veľkňaza so svojím sprievodom. V určenú hodinu sa na hostine neobjavil ani jeden z pozvaných. Cítil som sa tým ponížený a dojatý. Po niekoľkých dňoch určilo sa veľkňazovi navštíviť ma. Vystupoval príliš slávnostne a v jeho správaní bol badateľný výsmech. Predostrel, že jemu i jeho ľuďom nie je dovolené z náboženských dôvodov sedieť pri stole Rimana. Považoval som za zdvorilé prijať jeho ospravednenie, avšak počínajúc týmto okamihom bol som presvedčený, že porazení sa označili za nepriateľov víťazov. Zdá sa mi, že zo všetkých porazených miest sa najhoršie vládne v Jeruzaleme. Ľud bol tak nepokojný, že som sa obával vypuknutia povstania každý deň. Na jeho potlačenie mal som len jednu sotinu – hŕstku starých vojakov. Požiadal som preto prefekta Sýrie o

poskytnutie posily, avšak on mi oznámil, že na obranu vlastnej provincie má sám iba niekoľko oddielov. Moja veľká a nepokojná túžba po ovládnutí a rozšírení césarského panstva a zároveň nemožnosť uhájenia a ochrany nášho územia potvrdzujú, ako sa obávam pádu našej šľachetnej vlády. Z rôznych udalostí, ktoré sa mi dostali do uší, obzvlášť jedna vzbudila moju pozornosť. Bolo mi povedané, že v Galilei sa objavil jeden mladý muž, ktorý vznešenou výrečnosťou hlása nové učenie a pritom predstiera, že ho poslal Boh. Spočiatku som bol znepokojený, či jeho kázanie nie je štváním ľudu proti Rimanom, ale čoskoro som sa prestal obávať, lebo Ježiš z Nazaretu hovoril skôr ako priateľ Rimanov než Židov. Keď som jedného dňa prechádzal popri Siloe, spozoroval som veľký dav ľudí. Uprostred jednej skupiny stál mladý muž a opierajúc sa o strom pokojne a vyrovnanne hovoril k zástupu. Bolo mi povedané, že je to ten Ježiš z Nazaretu. To som sa mohol aj sám dovŕtiť, lebo už na prvý pohľad bol veľký rozdiel medzi ním a jeho poslucháčmi. Vlasy zlatistej farby dávali jeho zovňajšku priamo nebeský výzor. Mohol mať okolo tridsať rokov. Nikdy som nevidel tak sladké, pokojné a jasné ťahy tváre. Aký to bol veľký rozdiel medzi ním a jeho poslucháčmi s čiernymi bradami a opálenou pokožkou. Nechtiac ho rušiť svojou prítomnosťou, šiel som svojou cestou. Naznačil

som však svojmu poverencovi, aby sa pripojil ku skupine a počúval. Môj poverenec Maulius je vnuk hlavného sprisahanca, ktorý táboril v Etrúrii, očakávajúc Katilina. Maulius bol dlhoročným obyvateľom Júdy, hodný mojej dôvery. Keď som vkročil do Pretoria, stretol som Mauliusa. Opakoval mi reč, ktorú mal Ježiš pri Siloe. Nikdy som nič podobného nečítal od filozofov, čo by sa dalo porovnať s Ježišovými zásadami. Jeden z početných buričských Židov v Jeruzaleme sa ho pýtal, či je podľa zákona správne dávať cisárovi tribút. Ježiš odpovedal: „Daj cisárovi, čo patrí cisárovi a Bohu, čo je Božie.“ Pretože sa Ježišova reč vyznačovala hlbokou múdrosťou, poskytol som mu úplnú voľnosť. Keby sa stalo, že náboženstvo našich otcov bolo by nahradené Ježišovým učením, čomu nech bohovia zamedzia, tak na základe šľachetnej trpezlivosti by Rím svoj vývoj urýchlil. Zatiaľ čo ja som mal byť nástrojom toho, čo Židia nazývajú prozreteľnosťou a my osudom. Avšak sloboda, ktorú Ježiš požíval, veľmi dráždila Židov. Nie však chudobných, ale bohatých a mocných, proti ktorým Ježiš ostro vystúpil. Denne prichádzali do Pretoria sťažnosti na Ježiša. Ohovárania, krivé obvinenia. Bol som upozomený, že sa môže stať nešťastie. Nebolo by to prvý krát, že Jeruzalem ukameňoval tých, ktorí si hovorili proroci, a ktorým Pretorium odoprelo spravodlivosť. Sťažnosti boli potom donášané Cézarovi. Napriek tomu bol môj prístup k tejto veci senátom schválený a bola mi prislúbená posila po ukončení perzskej vojny. Teraz by som nebol

Albrecht Altdorfer (1480-1538): Vzkříšení, 1518

schopný potlačiť prípadné povstanie, a preto som sa rozhodol podniknúť opatrenia, ktoré by zaručovali v meste klud, aby mi Pretorium nevytklo slabosť alebo nedbalosť. Písomne som požiadal Ježiša o osobný rozhovor v Pretorii. V mojich žilách koluje španielska krv, zmiešaná s rímskou, a preto nie som náchylný pociťovať detské pohnutie alebo strach. Bol som vo svojej bazilike, keď prišiel Nazaretský. A vtedy boli odrazu moje nohy ako prikované na mramorovej dlážke. Triasol som sa na celom tele ako previnilý zločinec, zatiaľ čo on bol pokojný a pokorný, ako nevinnosť sama. Ježiš podišiel bližšie ku mne a so žiarivým výrazom povedal: „Tu som.“ Chvilu som s obdivom a s úctou pozoroval tento mimoriadny obraz muža neznámeho našim maliarom, ktorí dávajú formy a podoby postavám našich bohov a hrdinov. „Ježiš!“ konečne som povedal, pričom sa môj jazyk zajakával. „Dovolil som ti za posledné tri roky neobmedzenú slobodu prejavu a nelutujem toho. Tvoje slová sú slová múdreho muža. Nevieš, či si čítal Sokrata alebo Platóna, ale pokiaľ viem, v твоjich slovách tkvie majestátna prostota, ktorá ťa vysoko povznáša nad týchto filozofov. Cézar je o tom upovedomený, a ja, jeho nepatrný sluha, cítim sa na tejto zemi šťastný, že som ti mohol poskytnúť slobodu, ktorej si tak hodný. Nemožno sa čudovať, že pre tvoje učenie povstali proti tebe mocní a zarytí nepriatelia. To nikoho neprekvapuje, veď aj Sokrates mal svojich nepriateľov a padol za obeť ich nenávisťi. Tvoji nepriatelia sú na teba dvojná-

sobne rozhorčení, lebo tvoje učenie je namierené proti nim. Ale aj na mňa sa zlostia, pretože som ti poskytol veľkú voľnosť. Žalujú na mňa, že idem s tebou, že som s tebou spojený za účelom obrat Židov o ich malé mestské práva, ktoré im Rím ešte ponechal. Mojou prosbou - nie je rozkazom - je, aby si bol v budúcnosti miernejším a neprovokoval svojich nepriateľov. Popudzujú hlúpe obyvateľstvo proti tebe a nútia ma použiť sudcovskú moc. Nazaretský mi pokojne odpovedal: „Knieža zeme! Tvoje slová neobsahujú pravú múdrosť. Prikáž horskej bystrine - stoj ticho uprostred svojej horskej domoviny, aby si nevykorenila stromy v údolí! - Bystrina ti odpovie, že musí byť poslušná zákonu Božím. Boh sám vie, kam bystrina tečie. Pravdu ti hovorím, prv, než rozkvitne ruža Sarona, má byť vyliata krv spravodlivého.“ „Tvoja krv nikdy nesmie byť vyliata!“ odpovedal som s pohnutím. „Ctím si ťa pre tvoju múdrosť. Si mi drahocennejší, ako všetci tí rebelantskí farizeji, ktorí zneužívajú slobodu, ponechanú im Rimanmi. Sú schopní spriahnuť sa proti cisárovi a našu zhovievavosť i dobrotu si vysvetľujú ako strach. Drzí lotri nepozorujú, že sa Tiberiov vlk občas prezlečie do ovčej kože. Pred nimi ťa budem chrániť. Moje Pretorium nech ti je posvätným miestom útočiska.“ Ježiš bezstarostne pokrútil hlavou a s ľúbeznosťou božského úsmevu povedal: „Keď príde ten deň, potom nebude miesta pre Syna Božieho ani na zemi ani nad zemou. Útočisko spravodlivého je tam hore,“ ukazujúc pri

O VÍNĚ UŽÍVANÉM V BOHOSLUŽBĚ

Podle slov ustanovení Ježíše Krista je součástí svátosti večeře Páně společně s chlebem také víno (Mk 14,23-25). Ježiš Kristus hovoří výslovně o pití nápoje "z plodů vinné révy" (v. 25). Ve Starém zákoně je vinná réva a víno znamením zaslíbené země (Nu 13,23) a vyzrálé víno obrazem blízkosti Božího království (Iz 25,6). Pro Židy mělo vždy víno důležitou rituální funkci. Při obětech přinášených Hospodinu se vylévalo k oltáři, podobně jako krev obětovaného zvířete (Lv 23,13; Nu 15,5,7; srov. Sd 9,13). Úlitbové víno používané pohany ve starověku k modloslužebným účelům Židé pít nemohli. Přestože zvykání model již nehráje roli, není i dnes "obyčejné víno" dovoleno, ale pouze košer. Pravidla pro přípravu a užívání židovského košer vína zabraňovala asimilačním tendencím a podporovala výrobu vlastního domácího vína. Předepsané požehnání se pronášá v židov-

ských rituálech jen nad vínem z hroznů nebo moštem. Ve starokřesťanské bohoslužbě platila zásada, že má být užíváno pouze hroznové víno a žádný jiný nápoj zhotovený z něčeho jiného. V antickém pohanském prostředí byly vinná réva a víno pokládány za dar boha Dionýsa, proto se v souvislosti s pěstováním vína pořádalo v Řecku mnoho slavností. Dionýsos - bůh vína a vášně, měl též jméno Bakchos. Křesťané se nesměli zúčastňovat těchto pohanských slavností (srov. Ř 13,13 a 1K 10,21). Při lisování vína v lisech bylo zvyčeno jméno boha Dionýsa a při vlévání vína do beček propukal hlasitý smích. Těchto pohanských zvyklostí se křesťané účastnit nesměli, jak je to vysloveno v pravidlech 6. všeobecného konstantinopolského sněmu. Popis večeře Páně z 2. století po Kr. nacházíme u Justina Martyra v jeho První apologii 67,3 „...potom done-

se jeden předsedajcímu bratru chléb a kalich s vínem smíšeným s vodou...“ Ve starokřesťanské bohoslužbě se užívalo běžně víno zředěné vodou. Víno se u Řeků a Římanů pilo smíšené s vodou studenou i teplou. Pití nesmíšeného vína se považovalo dokonce za barbarické. Ve starověku se setkáváme s tím, že na jedné straně bylo v křesťanské liturgii užíváno pouze víno jako v arménské církvi a na druhé straně tzv. akvaristické sekty - asketičtí enkratité, ebionité, gnostické kruhy používali pouze vodu. Na to reagoval 6. všeobecný konstantinopolský sněm pravidlem 32., kde je přikázáno, aby „v božské liturgii byla do svatého kalicha nalévána voda a víno“ Víno a voda v eucharistii byly alegoricky vykládány podle Jana 19,34 nebo jako spojení božství a lidství Ježíše Krista, případně teplá voda v pravoslavné liturgii jako vřelost Ducha svatého. Dokončení na str. 3

Dokončení na str. 3

Velikonoční motto

*Světlo silnější tmy
Milost pro odsouzené
Život navzdory smrti
Láska nezasloužená*

Zelený čtvrtek

*Jeden Nepochybný
mezi pochybnými
dává se nepochybně
z Lásky*

Velký Pátek

*Strašně krásně
zvěstuje Velký pátek:
konec je začátek*

Bílá sobota

*Malověrnost
versus
Boží věrnost
Nebe má navrch*

Hod Boží

*Pán žije a život množí
pořádá hody Boží
šílení běží na hodokvas smrti*

Stanislav Jurek

Z kazatelského plánu**HOD BOŽÍ VELIKONOČNÍ****Viděli jsme Pána – žije!**

Svůj nejužasnější skutek na této Zemi - Kristovo vzkříšení - nepředvedl Bůh jako divadlo pro širokou veřejnost. Všemohoucí zůstává výhradním vlastníkem svých tajemství a sám rozhoduje o tom, co z nich lidem ukáže a komu jmenovitě. Varuje nás před drzou všetečností, která by chtěla všechna jeho tajemství odhalit, do všeho vidět a všechno znát. V tom smyslu dostávají lekci i dva nejmilejší Kristovi učedníci Petr a Jan. Vzdor tomu, že mají mít na paměti slova svého Mistra o tom, že mu smrt neublíží (např. J 13,36; 14,19; 14,28-29; 15,13n.; 16,5n.; 16,16 aj.), prozkoumávají hrob. Tak se jim dostane sdělení o zmrtnýchvstání jenom v náznaku a sami si s tím musí v první chvíli poradit. Kdežto Marie Magdalská nedbá o zjišťování viditelných indicií, ale myslí na Ježíše, proto jí bylo dopřáno setkat se s ním. Nesmí se ho však dotknout. Určité Boží tajemství nesmí být porušeno, musí tu zůstat a s ním i prostor pro naši víru. Bůh a Kristus se nikdy nestanou předměty našeho zkoumání a víra nesmí poklesnout na jakousi nauku o prokazatelných jevech. Víra musí zůstat osobním vztahem.

Vstup: Ž 118,16-24

Tužby:

1. Aby celá církev Páně svědčila o vzkříšeném Kristu s pevným přesvědčením hluboké víry a tak pomáhala mocně šířit evangelium...
2. Abychom všichni dokazovali slovem i životem, že patříme Ježíši Kristu, který přemohl zlo smrti...

Epištola: 1 K 15,1-11

Evangelium: J 20,1-18

K obětování: Ž 75,2

Závěrečné čtení: Ž 71,19-24

Modlitba:

Děkujeme ti, nebeský Otče, za radostnou zvěst, že tvůj Syn a náš vzkříšený Pán přemohl smrt a chce být i pro nás Dárcem věčného života. Rač nás vést k tomu, abychom to radostné poselství přijali se živou vírou a zároveň v hluboké úctě k těm tajemstvím, která sis ty, Otče, vyhradil pro sebe. V tom, co Ježíš Kristus činil i učil, dal jsi nám poznat dostatečně všechno, čeho je nám třeba ke spáse, odpovíme-li skutečnou poslušností na tvé slovo. Tobě, Hospodine, patří čest i sláva a naše věčná chvála.

Vhodné písně: 248, 250, 252, 255

K VÝROČÍ NAROZENÍ DR. KARLA FARSKÉHO

Pokračování z č. 15
Jmenování z Říma přišlo – jenomže monsignorem nebyl jmenován strýček, starý kněz a předposlední kanovník, nýbrž kanovník nejmladší, který právě předtím podnikl pout' do Říma. Strýček zůstal z celé kapituly sám – "černý" – bez fialového lemování kleriky, bez titulu monsignore. Opakuji: věc na pohled malicherná, směšná – ale byl z toho velký kopanec přede všemi kněžskými z celé diecéze. A tu jsem řekl Karlovi: „Za tohle ty máš ještě se mimořádně drít? Obětovat zdraví?!“

To rozhodlo. Karel sbalil knihy a přednášky, jež mu zrovna předtím bylo povoleno zakoupit si na kardinálův účet, a vrátil je poštou arcibiskupskému sekretariátu s patřičným dopisem. Druhý dopis poslal přímo kardinálůvi. Výsledkem bylo psaní určené Karlovi od arcibiskupova sekretáře mons. M. P.

„Velebný pane! Potvrzujeme příjem listů, zaslaných na Jeho Eminenci a na jeho sekretariát, jakož i zásilky knih. Sděluji Vám z nařízení Jeho Eminence, že forma i obsah listu Vašeho na Jeho Eminenci velmi trapně působily. Jeho Eminence se vyjádřila, že o Vaší kněžské poslušnosti a pokoře církevní měla pojem docela jiný, o mnoho příznivější. Vidí se proto ve Vaší osobě být bolestně

zklamán, což ostatně může také Jeho Eminenci sloužit k užitečné informaci. K. a. sekretariát v Praze, dne 20. prosince 1908.

Nato si Karel vyžádal u arcibiskupa audienci. Další korespondence v té věci, jak jsem zjistil, byla vedena se strýčkem, který, jak z dopisu téhož arcibiskupova tajemníka strýčkovi je patrné, se biskupovi omluvil, že Karlovo jednání neschvaluje. Neznám obsah a skutečné znění strýčkova dopisu – proto se nemohu o něm vyslovit.

Uznal bych jej za správný, jen kdyby strýček, který najednou v pokročilém věku upadl v bezradnost, byl hleděl omluvit Karla, a kdyby byl poukázal snad ještě na to, že si sám nějakého kroku ve své věci nepřál, což byla pravda. Karel jednal úplně bez vědomí strýčkova. Ale myslím, že nejlépe bylo nepsat. Na druhé straně však by bez strýčkova dopisu nebylo ani odpovědi sekretáře P., kterou dále podávám a která je jistě charakteristická.

„Secretarius Eminentissimi D. Cardinalis Princ. Archiepiscopi Pragen. Vysoce důstojný pane kanovníku! Jeho Eminence mně nařídila, abych Vaší Vysoké Důstojnosti v odpověď na Vašnostin list ze dne 24. t. m. sdělil následující: Jeho Eminence bere s díkem na vědomí, že nikterak nes-

chvalujete způsob, jakým se zachoval Váš synovec, velebný pán Karel Farský, vůči Jeho Eminenci. Nejdůstojnější arcipastýř osobně, jako se samosebou rozumí, odpouští jednání velebného pána a zůstane si vědom Svých povinností vůči němu, jako vůči každému knězi Svě arcidiecéze. Nejednání se zde však pouze o zmíněné jednání veleb. pána vůči osobě Jeho Eminence, nýbrž nutno uvážit při tomto jednání hlavně vývin povahy a vnitřních vlastností velebného pána.

Uvází-li se, že týž se nachází v 28. roce svého věku a ve čtvrtém roce svého kněžství, musí budít obdiv, s jakou troufalostí a smělostí se mu vidí posuzovati všechny možné záležitosti osobní i diecézní, o poměrech důležitých s určitostí se vyjadřovati, jak to učinil před Jeho Eminencí ústně i písemně.

I omluva, kterou velebný pán den po audienci Jeho Eminenci písemně zaslal, a o jejímž dobrém úmyslu Jeho Eminence ostatně nepochybuje, není toho znění, aby dojem zde naznačený oslabiti mohla. Naopak, byť i dobře míněna, potvrzuje jen, co shora o něm psáno jest. Na důkaz toho příkládám z nařízení Jeho Eminence onen omluvný list.

JUDr. Josef Farský
(pokračování příště)

Nad Písmem**CHVALOZPĚV VZKŘÍŠENÉMU**

J 20,1-18

Kristus byl vzkříšen, jistě ON byl vzkříšen! To je skutečnost. Tak jako je skutečností, že všichni zemřeme. Není to iluze, zbožné přání křesťanů nebo teologická doktrína. Je to zvěst velikonočního rána.

To první, s čím se setkali ženy a apoštolé, kteří ráno spěchali ke Kristovu hrobu, byla skutečnost prázdného hrobu. Přišli k hrobu, byl otevřen, ale Kristovo tělo zde nenalezli. První reakcí bylo: Ukradli tělo Pána Ježíše a uložili jinam. Dodnes můžeme tento prázdný hrob vidět. Prázdný hrob není dostatečným svědectvím. Ale přistupuje to druhé – andělská zvěst: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen.“ Ale skutečností o Vzkříšeném jdou ještě dále. Evangelia nám podávají zprávy o tom, jak Vzkříšený se po čtyřicet dní, než byl vyvýšen k Otci, zjevoval svým věrným. Apoštol Pavel v I. listě ke Korintským jmenuje celou řadu těch, kteří se se Vzkříšeným setkali. Jako by chtěl říci: „Jestliže nevěříte mně a mému svědectví, že jsem se se Vzkříšeným setkal, zeptejte se jich. Většina z nich dosud žije. Ježíš Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem, byl pohřben, ale třetího dne byl vzkříšen podle Písmo. Tato zvěst zní od prvního rána až podnes: Byl vzkříšen!“

Jak tuto zvěst přijímáme? Jako zvěst, která se mě osobně dotýká a proměňuje můj život, nebo jako doktrínu, kterou přijímám toliko svým rozumem a je to vhodný materiál pro diskuse. Nebo jako informaci, kterou jsem již mnohokrát slyšel, kterou znám a odkládám.

My jsme dnes zaplaveni informacemi všeho druhu. Rádi nasloucháme novým zprávám a technika nám

umožňuje, aby se nám dostávaly ty nejčerstvější zprávy. O událostech, které se staly na druhém konci světa, můžeme slyšet za několik hodin nebo minut, nebo je můžeme sledovat přímo. Není to úžasné? Lidé dnes nestačí ani všechny informace sledovat a hodnotit. Jsme jimi zahlceni a unaveni. Ani si neuvědomujeme, jak jimi mnohdy býváme manipulováni. Vyberáme jen něco, co nás zajímá. Zvěst o tom, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých, že je Vítěz nad smrtí, že svým vzkříšením nám otevřel cestu k věčnému životu, je stará skoro dva tisíce let. A přece se každého z nás znovu dotýká. Protože každý člověk má co činit se smrtí. Není v žádném jiném záchraně než v Ježíši Kristu. Koho tato zvěst zasáhne, nemůže zůstat lhostejný, musí se radovat.

L. N. Tolstoj ve svém románě Vzkříšení píše o tom, jak tento svátek pro věřící v Rusku byl svátkem veliké radosti a chval. Lidé vycházeli z chrámu, líbali se a radostně zdravili: „Christus voskres!“ „Kristus byl vzkříšen!“ Na velikonoční píseň z našeho zpěvníku "Buď pozdraven náš Spasiteli" mám milé vzpomínky ze svého dětství. Proti nám přes ulici bydlela zbožná babička Beránková. Ta se dovedla ze vzkříšení Pána Ježíše radovat. Tehdy ještě nebyla televize, rádio bylo vzácností, ale hodně se zpívalo. Když na Bílou sobotu nastal večer, babička chodila po dvorku a na celé okolí ji bylo slyšet, jak se raduje a z plna hrdla zpívá: "Buď pozdraven náš Spasiteli". Pro mého tatínka by nebyly Velikonoce, kdyby si tuto píseň s radostí několikrát nezpíval. Radostná zvěst pro všechny lidi! Apoštolové byli s touto zvěstí poslání

do celého světa. Ježíš Kristus je Vítěz! Nad satanem, smrtí, hrobem, hříchem. To je skutečnost. Jestliže jsme tuto skutečnost přijali ve víře a v Duchu svatém, naše srdce je naplněno radostí a chválami.

Milan Krchňák

*Chválíme tě,
náš Spasiteli,
a oslavujeme tě
jako svého Pána,
plného dobroty,
lásky a milosrdenství.
Ty ses stal pro nás
Synem člověka,
abychom my se stali
dětmi Božími.
Zakusil jsi
naše bída a bolesti,
prošel jsi
i hlubinou smrti,
ale vyšel jsi jako Vítěz
a máš klíče
pekla i smrti.
Chvála a sláva tobě!
Ty jsi jako Vítěz vystoupil
až na ten nejvyšší
stupeň vítězů,
sedíš až na pravici
nebeského Otce.
Děkujeme ti
za tvoji velkou lásku,
že jsi všem,
kteří tě milují
a věří tvému slovu,
připravil příbytky
v domě Otcově.
Oslavujeme tě,
žeš nás nenechal
opuštěné,
dal nám Ducha svatého
a zaslíbil,
že pro své věrné
zase přijdeš.
Amen!*

PONTIUS PILATUS PÍŠE DO RÍMA

Dokončení ze str. 1

tom k nebu. „To, čo je napísané v knihách prorokov, musí sa naplniť.“ „Mladý muž,“ povedal som láskavo, „ty ma nútiš, aby som vyriekol svoju prosbu rozkazom. Istota provincie, ktorá je zverená pod moju ochranu, to vyžaduje. Vo svojej reči musíš dbať na väčšiu umiernenosť. Neprekračuj moje rozkazy, ktoré poznáš. Nech ťa chráni šťastie.“ „Ži dobre, knieža zeme,“ odpovedal Ježiš. „Neprišiel som preto, aby som na zemi rozpútal boj, ale aby som priniesol pokoj, lásku a blahobyt. Narodil som sa v deň, keď Cezár Augustín dal rímskemu svetu mier.“ „Prenasledovanie nepríde od teba. Očakávam ho od iných a vyrovnávam sa s ním v poslušnosti. Podľa vôle môjho otca, ktorý mi ukázal cestu. Zadrž teda svoju svetskú moc.“ To povediac zmizol ako svetiaci tieň za závesom baziliky.

Ježišovi nepriatelia prišli s udaním k Herodesovi, aby si vymohli povolenie k prevedeniu pomsty na Nazaretskom. Keby dal Herodes prechod svojej povahe, dal by Ježiša okamžite popraviť, ale súc hrdý na svoju kráľovskú osobnosť, obával sa podniknúť taký čin, ktorý by bol zmenšil jeho vážnosť v senáte. Jedného dňa prišiel Herodes ku mne do Pretória a po bezvýznamnej, strojenej reči sa ma opýtal, aká je moja mienka o Ježišovi. Odpovedal som, že Ježiš mi pripadá ako jeden z najväčších prorokov, ktorých plodia časom veľké národy. Povedal som, že jeho učenie nie je bohorúhanie a že úmyslom Ríma je ponechať mu úplnú slobodu. Herodes sa zlomyseľne usmial, výsmešne ma pozdraviac odišiel.

Veľký sviatok Židov "Passahu" sa blížil. Mesto bolo preplnené zástupmi ľudí, ktorí žiadali smrť Nazaretského. Moji zvedovia mi oznámili, že chrámový poklad bol použitý na podplatenie ľudu proti Ježišovi. Nebezpečie bolo veľké. Písal som prefektovi Sýrie, aby mi poslal sto peších oddielov a sto oddielov jazdcov. Avšak moju žiadosť zamietol. S mojou hrdkou veteránov som nemohol potlačiť vzburu. Buričská spodina, nestrachujúc sa Pretória, priviedla zajatého Ježiša. Domnievala sa so svojimi vodcami, že s ich jednaním budem súhlasiť. Neustále revali: „Ukrižuj ho, ukrižuj ho!“ Tri rôzne strany sa zapojili proti Ježišovi: Herodiáni, ďalej sudcovia, ktorých buričské chovanie pramenilo z dvoch pohnutí: nenávideli Nazaretského a neznášali rímske jarmo. Nemohli mi odpustiť, že som vtiahol do svätého mesta so zástavami, ktoré mali rímske znaky. Dopustil som sa týmto neblahej chyby. Druhá a hlavná príčina nenávisť bola zapálená v ich srdciach mojim návrhom, aby časť chrámového pokladu bola použitá pre všeobecné blaho k vybudovaniu domov. Môj návrh vyvolal zamračené tváre. Tretiu stranu tvorili farizeji. Boli úhlavní nepriatelia Ježišovi. Ťažko niesli ostré výčitky, ktoré museli počúvať od Nazaretského. Slabosť a zbabelosť im nedovoľovala, aby jednali sami. Radšej sa pripojili k sudcom a Herodiánom. Okrem týchto troch skupín tu bolo nesvedomité a skazené obyvateľstvo, ktoré je vždy ochotné pripojiť sa k vzburcom, aby ťažilo z neporiadku a zmätku. Ježiš bol privedený pred

veľkňaza a odsúdený k smrti. Stalo sa, že Kaifáš, naoko pokorný, posmešne poslal Ježiša ku mne, aby som potvrdil rozsudok smrti a dal zvolenie k poprave. Odpovedal som, že Ježiš je z Galileje, takže táto záležitosť patrí pod súdnu právomoc Herodesa. Kaifáš, lstivý potmehúd, predstieral poníženosť. Povedal, že si cení, keď môže do rúk cisárovho miestodržiteľa odovzdať súd nad Ježišom. Čoskoro na to vyzeral môj palác ako obliehaný hrad. Každým okamihom vzrastal počet vzbúrencov. Jeruzalem bol preplnený davom ľudu z hôr a Nazaretu. Zdalo sa, že celé Judsko prúdilo do Jeruzalema.

Vzal som si za ženu dievča Gaulusa. Mala schopnosť vidieť budúce veci. Plačúc, vrhla sa mi k nohám a kričala: „Chráň sa dotknúť toho muža, lebo je svätý. Minulej noci som mala videnie. Kráčal po vodách, letel na krídlach vetra, prihovárал sa búrke, vetru a moru. Všetko mu bolo poddané a poslúchalo ho. Pozri, bystrina hory Kidrom tečie krvou, socha cisára je zahalená do smútku ako vestálka v hrobe. Ó, Pilát, zlo ťa očakáva, keď nepočúvaš prosby svojej ženy. Pohroz ľudu kľatbou rímskeho senátu a vojenskou mocou cisára.“ Zatiaľ, čo žena hovorila, stonalo mramorové schodište pod váhou zástupu ľudí. Nazaretský bol privedený od Herodesa späť. Doprevádzaný gardou šiel som do súdnej miestnosti a pýtal som sa ľudu prísny tónom: „Čo si žiadate?“ Odpovedali: „Smrť Nazaretského.“ „Za aký zločin?“ „Rúhal sa Bohu, prorokoval skazu chrámu a sám sa nazýva Synom Božím, Mesiášom a kráľom židovským.“ Na to som odpovedal: „Rímske právo takéto previnenia netrestá smrťou.“ „Ukrižuj ho, ukrižuj ho!“ Rev rozvášneného davu otriasal palácom až do jeho základov.

Bol tu iba jeden jediný, ktorý bol pokojný vo veľkom zástupe. Bol to Ježiš Nazaretský. Po mnohých neúspešných pokusoch ochrániť ho pred zúrivostou nemilosrdných prenasledovateľov, siahol som k opatreniu, ktoré sa mi zdalo v tom okamihu ako jediný prostriedok k uchovaniu jeho života. Rozkázal som ho zbičovať a požiadal som o umývadlo, aby som si umyl ruky v prítomnosti zástupu. Tak som prejavil nesúhlas so zástupom. Avšak zbytočne. Bol to jeho život, po ktorom títo ničomníci prahli.

V mojej praxi bol som často svedkom náruživosti zástupov, ale nič sa nedalo porovnať s vypuknutím takejto zúrivosti. Zdalo sa, že tu boli zhromaždení všetci zloduchovia Hádesu. Okolo šiestej (12 hod., poludnie) sa začalo zmrákať ako v zime, ako pri smrti veľkého Júlia Cézara. Ja, miestodržiteľ povstaleckej provincie, opieral som sa o stĺp a pozoroval som úzkostlivo hroznú temnotu.

Títo barbarskí diabli vliekli nevinného Nazaretského na popravu. Všetko okolo mňa bolo ako vymreté. Bol som ponechaný sám sebe a moje pukajúce srdce ma upomínalo na to, čo sa v prítomnosti okamihu dialo, čo náležalo skôr dejinám božským než ľudským. Až sem bol počutelný jasný výkrik nesený vetrom z Golgaty, nasvedčujúci smrteľnému boju Ježiša. Tmavé mračná sa skládli na cimburia chrámu a rozširovali sa nad mestom, zahalujúc

všetko do tmavého závoja. Také hrozivé boli znamenia na zemi a na nebi že veštkyňa zvolala: „Alebo tvorca prírody trpí, alebo sa vesmír rúca.“ Okolo jednej hodiny popoludní prehodil som si plášť a šiel som dolu do mesta až k bráne Golgaty. Zástup ľudí sa ešte stále nevracal domov, stál tam hore vnútorne rozorvaný, zamračený a súc ubitý zúfalstvom mlčiaci. To, čoho bol svedkom, naplnilo ho hrôzou a výčitkami svedomia. Videl som tiež svoj malý rímsky oddiel, ako smutne prišiel k palácu. Nosič štandardy mal svojho orla zahaleného, na znak žiaľu a smútku. Vrátil som sa naspäť do Pretória, smutný a ponorený do seba, stúpajúc po schodoch, ktoré boli ešte skrvené od rán Nazaretského. Tu som zbadal starého zohnutého muža a za ním niekoľko žien roniacich slzy. Muž sa mi hodil k nohám a horko plakal. Bol to pre mňa bolestný pohľad. „Otče!“ pýtal som sa láskavo, „kto si a aká je tvoja prosba?“ „Som Jozef z Arimatie“ povedal, „a prišiel som ťa poprosiť na kolenách, aby si mi dovolil pochovať Ježiša Nazaretského.“ „Tvojej prosbe je vyhovené,“ povedal som mu a súčasne som prikázal Mauliusovi vziať so sebou niekoľko vojakov, aby pomohli Jozefovi sňať telo Ježiša z kríža a zabránili znesväteniu mŕtvol.

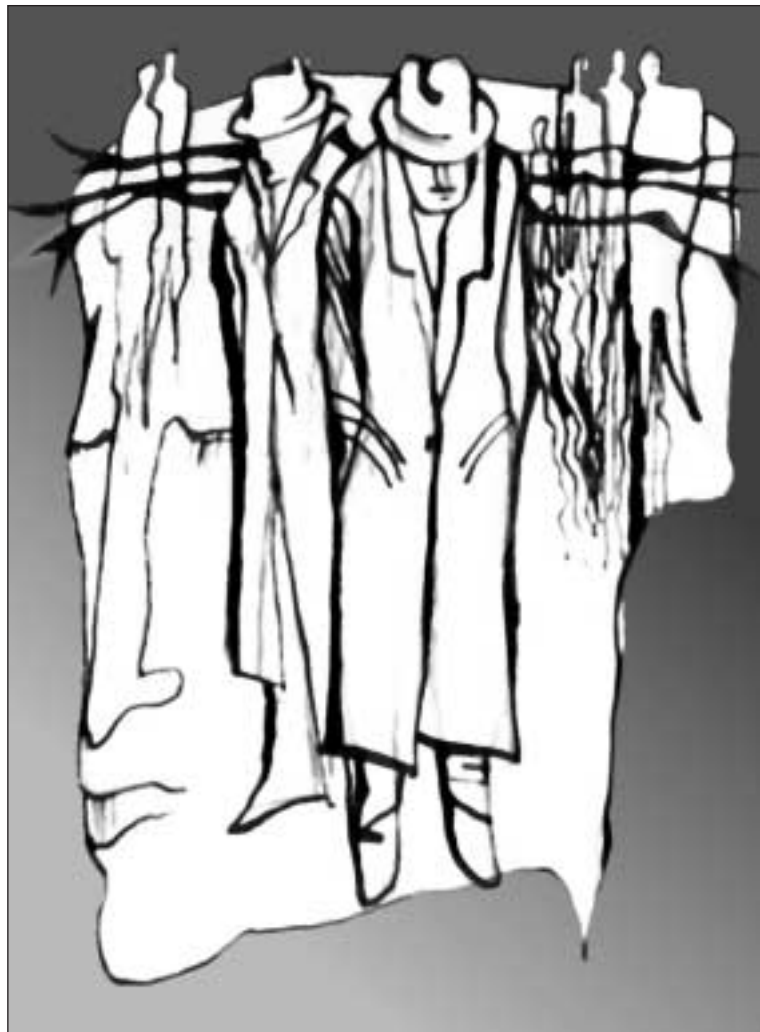
Nakoniec mi ostala ešte povinnosť oznámiť ti tieto poľutovaniahodné udalosti. Urobil som to hneď nasledujúcej noci po tejto smutnej udalosti a správu som dokončil práve na svtaní, keď som začul zvuk trubačov, ktorí trúbili pochod Diane – Poľovanie bohov. Obracajúc oči k bráne Cézara uvidel som oddiel vojakov a počul som z malej vzdialenosti znieť Cezarov pochod. Bola to oná očakávanica posla 2 000 vybraných oddielov, ktoré, aby urýchlili svoj príchod, pochodovali celú noc. „Bohmi to bolo rozhodnuté,“ kričal som, „že sa má uskutočniť táto veľká nespravodlivosť, keď oddiely prišli až dnes zabrániť činu, ktorý sa stal včera.“ Ukrutná osudovosť, ako často si zahrávaš so záležitosťami nesmrteľných. Bola len pravdou, čo Nazaretský, umučený na kríži, zvolal: „Dokonané je!“

Pontius Pilatus, miestodržiteľ Júdy

Zajímavost

O slavení Velikonoc křesťany nemáme zmínek v Novém zákoně, nejstarším svědectvím o Velikonocích je Velikonoční promluva Melitona ze Sard z 2. století. Slavení Velikonoc se tedy v církvi objevilo velmi brzy. Přesné datum Ježíšovy smrti nevíme. Isaac Newton došel svými výpočty r. 1733 k tomu, že k ní mohlo dojít v pátek 7. dubna 30, 3. dubna 33 nebo 23. dubna 34. Gerhard Kroll v knize Po stopách Ježíšových soudí, že nejpravděpodobnějším datem je 7. duben 30. Podle C. Humphreyse a W. D. Waddingtona (1990) v podvečer 3. dubna 33 v Jeruzalémě vyšel Měsíc v úplňku zčásti zatmělý. Zatmění skončilo 51 minut po východu Měsíce. Tento údaj se shoduje s vyprávěním evangelií (Mt 27,34; Mk 15,33; Lk 22,44), takže datum (3. dubna 33) je pravděpodobně dnem Ježíšovy smrti na kříži. Vzkříšení by pak připadlo na 5. duben 33.

(red)

Jak dva Ježišovi učedníci odříkávají v Emauzích litanie Roman Brandstaetter

**Odpust' nám, Pane,
že tvou smrtí vyděšení
Utekli jsme ve zmatku ze svatého Města.
Že zoufalství zahltilo naše srdce,
Že se nám země proměnila ve dno pekla,
Že jsme nepochopili, co znamená prázdný hrob,
Že jsme nevěřili svědectví andělů,
Že jsme ztratili víru v tebe,
Že jsme zapochybovali o tvém spásném poslání,
Že jsme neuměli číst svatá Písma,
Že jsme je četli nepořádně,
Že jsme je četli roztržitě,
Že jsme je četli obtěžkáni svou člověčinou,
Že jsme je četli, aniž bychom čemu rozuměli,
Že jsme tě nepoznali podle tvé chůze,
Ani podle praskání písku pod dotekem tvé obuvi
A podle toho, jak jsi k nám promlouval.
Odpust', Pane, svým nepozorným učedníkům,
Že zbaběle utekli
Před prázdným hrobem
Do Emauz.**

Přeložil Emil J. Havlíček, ilustrace: Jana Wienerová

O VÍNĚ UŽÍVANÉM V ...

Dokončení ze str. 1
V bohoslužbě Církve československé husitské se ředí také víno s vodou, aniž bychom tomu přikládali zvláštní jinotajný význam; spíše se jedná o odkaz na Ježíšovu dobu, kdy to bylo běžnou zvyklostí. Staří Řekové rozeznávali podle barvy víno bílé, tmavé a červené. Až do 16. století se dávala v západní církvi přednost červenému vínu, jak je to např. v pravoslavné liturgii běžné až do dnešních dnů. Na západě od 16. století se upřednostňovalo bílé víno, když se začala používat bílá utěrka k čištění kalicha, neboť zanechávalo méně stop. Husité zdůrazňující význam kalicha pro všechny užívali v 15. a 16. století k přijímání rozmanité víno – často červené. Na katolické straně bylo tehdy již prosazováno víno bílé barvy. Ve starším bohoslužebném řádu

Církve československé husitské z roku 1931 bylo řečeno: „Vino užívá se pravého a co nejméně“. Víno užívané při bohoslužbě musí být z vinné révy. Barva vína není podstatná, lze užívat při bohoslužbě víno bílé i červené. Péči o čistotu kalicha a konviček stanovuje bohoslužebný řád naší církve, který má napomoci slavení večere Páně v Duchu a v pravdě, ale i s účtu projevovanou zcela praktickým způsobem. Lámaný chléb a víno v kalichu jsou symboly spásy uskutečněné v Ježíši Kristu jednou pro vždy a za nás (Žd 10,10.19-20). Každou neděli, kdykoli, a též na Zelený čtvrtek, děkujeme Bohu nad chlebem a kalichem vína za tyto dary, které jsou pro nás svátostným znamením oběti Ježíše Krista ve víře přijímané.

Tomáš Butta

ZASEDALA ÚSTŘEDNÍ RADA

Výběr z usnesení ze 69. zasedání ÚR ČČSH (1. 4. 2006)

Věrouka ČČSH

* *Postup při přijímání duchovních*
Ústřední rada souhlasí s předloženým materiálem pro Církevní zastupitelstvo (CZ).

* *Teologická konference a představení kandidátů na funkci patriarchy*
Ústřední rada schvaluje předložený návrh teologické konference (23. - 24. 6. 06).

* *Mešní víno* - Ústřední rada se rozhodla uzavřít kauzu fa Grmolce. Ústřední rada dále rozhodla revokovat část usnesení 3.1.68 a zpracovaný materiál nepředkládat CZ, ale předat příslušným sněmovním výborům.

* *Přípis KMS Praha - žádost o vyjádření k dopisu (omluva za husitské války)*

Ústřední rada projednala předložený materiál KMS a rozhodla se na uvedený dopis nereagovat.

Zahraněční spolupráce ČČSH

* Na pozvání ÚR ČČSH se uskutečnilo setkání s bratrem Jiřím Vohryzkou a jeho manželkou, kteří informovali o modlitebních setkáváních ve Vídni. Manželé Vohryzkovi byli vybaveni řadou potřebných publikací. Informaci a zprávu o situaci ve Vídni podal pro CZ ThDr. J. Hradil, Th.D.

* *Návrh na rozšíření spolupráce s Evangelickou zemskou církví v Anhaltu*

Ústřední rada souhlasí a připojuje se k návrhu rozšíření spolupráce s Evangelickou zemskou církví v Anhaltu, jak byl přijat Ekumenicko zahraničním sněmovním výborem ČČSH 10. 3. 2006. Ústřední rada ukládá návrh uhrazení ubytování 1 - 2 rodinám

z Anhaltu 1x - 2x ročně v rekreačních a vzdělávacích střediscích ČČSH připravít do návrhu rozpočtu na rok 2007.

* *Valné shromáždění Světové rady církví (SRC) v Porto Alegre*

Informace OVV o zvolení zástupce ČČSH v ÚV SRC (Kristýna Mlýnková) - Ústřední rada vzala na vědomí

Tisk a tisková prezentace ČČSH
* *Zápis z jednání tiskové a publikační rady; ediční plán nakladatel. Blahoslav na rok 2006*

Ústřední rada vzala na vědomí zápis z jednání a projednala ediční plán nakladatelství Blahoslav na rok 2006 a rozhodla schválit jej za podmínky 60% pokrytí objednávkou a 25% ziskovostí.

Ústřední rada projednala návrh tiskového odboru na obsazení funkce šéfredaktora ČZ a rozhodla o nesouhlasu s vypisáním výběrového řízení na funkci šéfredaktora.

Ústřední rada jmenuje redakční radu: Prof. ThDr. Salajka, s. Bohatová, PhDr. Koblíček, Mgr. Kukuczka, Mgr. Havlíček, Ing. Rauš, Prof. ThDr. Kučera, ThDr. Butta. Ústřední rada ukládá přednostovi tiskového odboru svolat redakční radu do 18. 4. 2006.

* *Tiskové zprávy* (za poslední dva měsíce poskytnuté tisku tiskovou mluvčí ÚR ČČSH) ústřední rada vzala na vědomí.

* *Webové stránky ČČSH*

Ústřední rada projednala dopis Oldřicha Krále a rozhodla o odstranění diskusního fóra z oficiálních webových stránek ČČSH.

Příspěvky na celocírkevní akce

* Ústřední rada z předložených žádostí o příspěvek na: mezinárodní konferenci žen, na letní tábor - Jednota pro děti a mládež, na letní aktivity - DOMEČEK Trhové Sviny, na kurz pro budoucí studenty HTF UK, schválila příspěvek na kurz pro budoucí studenty HTF UK.

* Ústřední rada ukládá ČZ zveřejnit prodloužení termínu žádostí o příspěvky na celocírkevní akce.

Další žádosti o finanční příspěvky
* *Žádost o finanční příspěvek - archív - MUDr. R. Vyskočil* - ústřední rada byla seznámena se žádostí a rozhodla se ji předat Kulturní radě k projednání.

* *Žádost o finanční příspěvek Domo-va Diakonie a misie ČČSH „U Spasitele“* - ústřední rada žádost projednala - příspěvek neschvaluje s odkazem na příslušnou DR.

Finance ÚR

* *Daňové přiznání* - ústřední rada souhlasí s prodloužením daňového přiznání ÚR do 30. 6. 2006

ÚÚR - personálie

* *Majetkosprávní odbor* - ČČSH zastoupená ÚR na svém 69. zasedání odvolává Mgr. Františka Brynychu z funkce přednosty III. odboru dnem 31. 3. 2006 a pověřuje ho vedením prodejny Blahoslav od 1. 4. 2006. ČČSH zastoupená ÚR na svém 69. zasedání ustanovuje ing. Lenku Kotkovou přednostkou III. odboru ÚÚR od 1. 4. 2006.

Na základě zápisu ze 69. zasedání ÚR zpracovala

Mgr. Hana Tonzarová,
tisková mluvčí ÚR ČČSH
Podrobnosti na www.cesh.cz

ZPRÁVY

Smutná zpráva

V pátek 31. března zemřel po těžké nemoci duchovní Ladislav Hradil, který sloužil naší církvi v náboženských obcích Vsetín, Nový Jičín a Valašské Meziříčí. Naše církev se s ním rozloučila v olomouckém krematoriu 10. dubna.

(red)

Zemřel mi básník

(Jan Twardowski 1915-2006)

Nebylo snadné pronikat do zdánlivě jednoduché, ve svém myšlenkovém záběru však nasmírně rafinované poetiky básníka, který měl jednu jedinou zásadu: „Spěchejme mít rádi lidi, tak rychle odcházejí, / zůstanou po nich boty a zmlklý telefon...“ Ajinde: „Náš život ode dne ke dni, / naše pobíhání od rána do večera, / od noci do rána, / z nás činí svaté po lidsku.“

Je tomu už nějakých 30 let, ne-li víc, co jsem se poprvé buď na stránkách krakovského Tygodniku Powszechnego nebo varšavských Kierunků setkal s jeho verši. Od první chvíle jsem věděl, že je to můj člověk, můj básník. A tak začaly z Hostic do Varšavy proudit výtisky Českého zápasu a jiných novin a časopisů, kde v těch nelehkých letech byli ochotni tuto provokující a současně ztišující poezii tisknout,

s mými překlady. Tvářit v tvář jsem se s Księdzem Janem setkal dvakrát, každé v jeho kaplance u kostela sester vizitek na Krakovském předměstí, co by kamenem dohodil od hrđinské Starówki, kterou i on jako mladý povstalec pomáhal za Varšavského povstání bránit a právě tehda v něm dožrálo - to už mu bylo skoro třicet - rozhodnutí stát se knězem.

Jana Twardowského milovali dospělí, muži i ženy, jeho poetické katechese vděčně přijímaly děti, s úctou a duchovním užitekem četli jeho texty stejně ti, kteří měli jasnou a neochvějnou víru, jako i ti, kterým jeho zvláštní poetika pomáhala zápasit s duchovní skepsí. Jeho jemná ironie, tolik mi připomínající řadu veršů mého přítele Zdeňka Svobody, otevírala (a bude zcela jistě pro nové generace čtenářů otevírat i do budoucna) jakýsi zvláštní rozměr vidění světa a jeho zákrut a zákoutí, zcela jiný než bývá v tzv. religiózním veršování zvykem. Ono to totiž nebylo běžné veršování, a už vůbec ne náhražka kázání "v řeči vázáné", byla to poezie v tom nejhlubším (nejvlastnějším) slova smyslu, poezie par excellence.

Básník sice tělesně zemřel pro tuto časnost, zůstává však vzpomínka na nádherného člověka a nepřeherné množství prózou i veršem pod dotekem věčnosti moudře (požehnané) popsanych stránek.

Jan Twardowski je z těch, k nimž se budu stále vracet a možná o něm někdy, dá-li Pán Bůh, napíšu víc. Patří totiž k lidem, kteří vstoupili do mého života (třebaže jsme se setkali pouze dvakrát) tak trvale, jak jen to je lidsky možné. I když jsou Velikonoce, připomínám si Jana Twardowského jako básníka nepřestávajících Vánoc, svátků, jež nám bez přestání připomínají, že Bůh vzal na sebe podobu člověka, z čehož pro nás plyne jeden nepřestávající úkol, totiž být (slovem i činem) - TAK MALIČKÝ:

Nechtít být velkým básníkem
nechtít být velkým malířem
nechtít být velkým vůbec
ve světě příliš velkým
v čase příliš krátkém

Bůh se nestydí za to že je tak maličký
Emil J. Havlíček

Pomozte zaplaveným

Letošní záplavy postihly i některé naše sbory, v olomoucké diecézi např. bylo v Husově sboru v Olomouci 80 cm vody. Škody je zatím těžké odhadnout. Něco zaplatí pojišťovna, přispět může i každý z nás.

Naše církev zřídila fond na pomoc postiženým povodněmi:

0162595369/0800, v.s. 111

O situaci budeme dále informovat.
(red)

KALENDARIUM - DUBEN

17. 4. 1711 - Josef I. (* 26. 7. 1678) náhle zemřel ve věku 33 let na černé neštovice bez mužských dědiců. Nástupcem se stal jeho mladší bratr Karel VI. [1711-1740], jako český král Karel II., šestadvacetiletý Habsburk, v jehož osobě se mísila dynastická pycha s katolickou bigotností. Předtím neúspěšně usiloval o španělský trůn.

17. 4. 1826 - Narodil se v Praze **Vojtěch Náprstek** (+ 2. 9. 1894 tamtéž) - vlastenec a mecenáš. Rozvíjel intenzivní osvětovou činnost, účinně propagoval emancipaci žen, staral se o praktické formy šíření pokroku v domácnostech. Jako jeden z prvních u nás projevil přání být zpopelněn.

18. 4. 1906 - Narodil se v Praze **Erik Kolár** (+ 16. 1. 1976 v Nyonu ve Švýcarsku) - loutkový režisér, dramaturg a pedagog.

20. 4. 1891 - Narodil se v Praze **Josef Laufer** (+ 19. 10. 1966 tamtéž) - sportovní novinář a rozhlasový reportér, nestor československého sportovního novinářství. Zřejmě nejvýznamnějším mezníkem jeho profesionální dráhy se stal 3. říjen 1926, kdy v 15 hodin zahájil pro Radiojournal první rozhlasovou reportáž z fotbalového utkání Slavia versus Hungaria. Za mikrofonem absolvoval více než 1000 reportáží.

21. 4. 1421 - Uzavřena byla smlouva mezi pražským arcibiskupem Konrádem z Vechty a pražany. Arcibiskup se přidal na stranu pražanů a zavázal se: respektovat čtyři pražské artikuly a neuznávat krále Zikmunda. Katolický klérus odmítl respektovat arcibiskupa a ten přenesl své sídlo do Žitavy v Horní Lužici.

23. 4. 1776 - Narodil se v Žebráku **Jan Nejedlý** (+ 31. 12. 1834) - obrozenecký spisovatel. Napsal gramatiku českého jazyka, začal vydávat čtvrtletník Hlasatel český (1806), kolem nějž soustředil všechny české literáty, sám psal verše, epigramy, publicistické články a překládal. Jeho obsáhlé pojednání *O lásce k vlasti* dosahovalo svým významem úroveň programových statí J. Jungmanna. V roce 1809 se stal zemským advokátem a začal se věnovat především výnosné advokátní praxi. Z vůdčího představitele vlasteneckého hnutí se tak postupně stal zkostratělý a neústupný pedant, bránící rozvoji české řeči a literatury.

23. 4. 1781 - Josef II. dal v dopise dvorské kanceláři podnět ke zrušení nevolnictví.

23. 4. 1866 - Narodil se ve Zbýšově **Ivan Honl** (+ 7. 6. 1936 v Lázních Běloves) - lékař, bakteriolog a sérolog, organizátor občanských iniciativ v boji proti tuberkulóze.

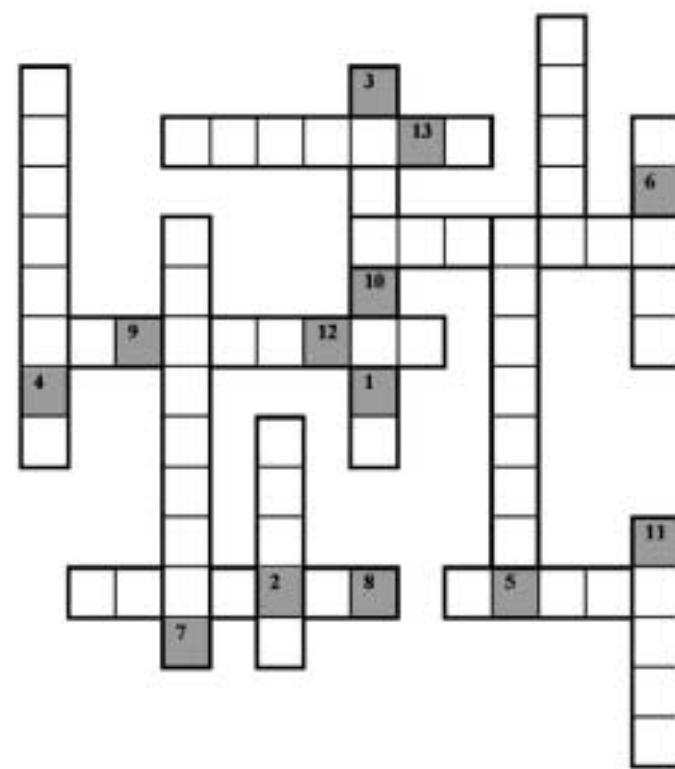
23. 4. 1921 - Pod čerstvým dojmem událostí v Maďarsku došlo k uzavření spojenecké smlouvy mezi ČSR a Rumunskem.

(red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Velikonoční doplňovačka

Pro získání tajenky je třeba doplnit slova podle počtu písmen (zleva doprava a shora dolů).

9 písmen: ukřižován, vzkříšení

8 písmen: obětovat, Spasitel, velká noc

7 písmen: Kristus, prázdny, zapření

5 písmen: cesta, Marie, sláva, věřit, zrada

(Řešení z minulého čísla: Hosanna)

Jana Krajčírřiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 166 26 Praha 6

Vedoucí redaktor: ing. Pavel Pánek, redakce: Dr. Helena Bastlová, Mgr. Jana Krajčírřiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123, mail: cesky.zapas@cesh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz